

<p>ה' אב תשפ"ג, 23/07/2023 תיק 6928-10-19 ש' עמי רוטמן</p>	<p>שמעון הכסטר ת.ז. 000388587 ע"י בא כוחו עו"ד יעקב חסדאי מרח' המלך ג'ורג' 41, ת.ד. 7655 ירושלים 9107601 טל': 02-6233153 פקס: 02-44924 דוא"ל: chisdai@gmail.com</p>
<p>ראשית, יובהר כי ככל שהצדדים מבקשים לפנות להליך של פישור, בין אם באמצעות מפשר של בית הדין ובין אם באמצעות מגשר חיצוני, הם כמובן רשאים לעשות כן. עוד מובהר לתובע, כי ככל שההליך יבוא על סיומו בשלב זה, האגרה ששולמה בסך של כ- 13,000 ש"ח, תוחזר, בניכוי של אגרת המינימום בסך של כ- 150 ש"ח. בנסיבות האמורות, יבואו ב"כ הצדדים בדברים ישירות ביניהם ועד ליום 10.9.23 יודיע התובע אם הגיעו להסכמות בדבר העברת התיק לפישור, או לסיום ההליך לגופו. לעיוני ביום 13.9.23.</p> <p style="text-align: center;"><u>הנתבעת</u></p>	<p>- נ ג ד -</p> <p>1. נציבות שרות המדינה 2. מדינת ישראל – משרד האוצר 3. הממונה על הגימלאות</p> <p>ע"י ב"כ פרקליטות מחוז ירושלים מח"ל 7, מעלות דפנה, ירושלים</p>
<p style="text-align: center;"><u>עמידת התובע להצעה לפשרה</u></p> <p>*** נחתם דיגיטלית ***</p>	<p>1. ראשית לכל, מבקש התובע להביע את הוקרתו והערכתו לשופט על עצם העובדה שלראשונה, לאחר יותר מעשר שנים של התעלמות הנתבעת וחוסר התייחסות עניינית לטיעונו כמתואר בתמצית בסעיפים 17-19 לתביעה, העלה בית הדין את ההצעה לסיים התביעה בפשרה.</p> <p>2. כפי שכבר ציין התובע בפני בית הדין, עקב גילו (78) ולנוכח התמשכות פרשת התביעה, והתארכות ההליכים המשפטיים, התובע מעונין מאד להביא סוף סוף לסיום הוגן וסביר לפרשת התביעה בלא לנהל משפט ארוך ויקר מה עוד שלאחרונה הוא עבר תקופה קשה מבחינה אישית.</p> <p>3. דברי כב' השופט במהלך קדם המשפט, מהם התרשם התובע, שסיכויי הצלחת תביעתו קטנים וזאת מעבר לשאלה אם חלה התישנות על התביעה, שהפגיעה אותו, מחזקים את הלחץ הנפשי על התובע לויתור על ניהול משפט מלא וארוך מול מערכת ענקית ומשופעת באמצעים שהתנהלה ומתנהלת כלפיו באטימות, שלא לאמר באכזריות ממש, משל היה אויב הנערכת וזאת לאחר 43 (!) שנות עבודה מסורה.</p> <p>4. התובע מבין היטב שפשרה פרושה ויתור חלקי, ואפילו משמעותי מתביעתו אך עם כל הכבוד הראוי, קשה לו, מעשית ונפשית, לקבל כפשרה הצעה המתעלמת לחלוטין מכל העובדות והפרשנויות שלגביהן אין מחלוקת בין הצדדים, כמוסבר להלן:</p> <p style="text-align: center;"><u>א: תקופת הזכאות לגימלה ושיעורה:</u></p> <p>1. התובע הועסק בשרות המדינה 42.667 שנים, מתוכם 22.333 שנה בחוזה בכירים. 2. "על הוצאתו של המערער לגמלאות חל חוק הגמלאות, וכפועל יוצא מכך חלות עליו כל הוראות חוק הגמלאות" (ס' 30 בפס"ד ביה"ד הארצי בערעור התובע ע"ע 20-07-2514).</p>

3. ע"פ חוק הגימלאות (סעיף 20) וכן ע"פ מכתב נציבות שרות המדינה אל התובע המצ"ב כנספח 1. (הנושא תאריך 15.8.2012 אך כמצוין ליד החתימה נחתם רק ביום 22.11.2012) זכאי התובע לגימלה של 2% מהמשכורת הקובעת לכל שנת עבודה, עד למקסימום של 70%. ובמילים אחרות: **אין חולק על כך שהתובע זכאי לגימלה של 2% עבור 35 שנות שרות בלבד ($70/35=2\%$).**

(יושם לב בהקשר לנספח 1 הנ"ל, כי המדינה צרפה מסמך זה כנספח מס' 7 לכתב ההגנה אך ראה זה פלא: דוקא העמוד הראשון, שבו צויינה במפורש זכאות התובע לגימלה של 2% לכל שנה, לא צורף. נראה שההשמטה נעשתה בכוונת מכין ולא בכדי).

4. בגין 7.667 שנות עבודת התובע העודפות על 35 (35-42.667), זכאי היה התובע ע"פ חוק הגימלאות וע"פ סעיף 12 לחוזה העסקתו (נספח 1 לכתב התביעה) **לפיצוי פיטורין בשיעור שנקבע בחוק** (משכורת חודשית אחרונה כפול מספר השנים העודפות) **ללא קשר ל"משכורת הקובעת" ו/או לגובה הגימלה שלו**. התובע אכן קיבל פיצויים אלה בהתאם וגם על כך אין חילוקי דיעות.

מסקנה א: אין חילוקי דיעות שלתובע זכות לגימלה (1): עבור 35 שנות עבודה (בלבד) (2): לפי 2% לכל שנה (ולא פחות משני אחוז לשנה).

ב: המשכורת הקובעת לתקופת העבודה בחוזה (22.33 שנים)

5. סעיף 12 לחוזה, קובע בלשון פשוטה וברורה, שאיננה משתמעת לשתי פנים, כי המשכורת הקובעת לחישוב גימלת התובע, בגין **כל** תקופת העבודה בחוזה (22.33 מתוך 35 השנים שבגינם הוא זכאי לגימלה של 2% לשנה כאמור). היא המשכורת המעודכנת של החוזה. אין מחלוקת בין הצדדים שהסעיף איננו כולל ואיננו מזכיר ולו ברמז שיקלול כלשהו.

בהתאם לכך גימלת התובע לתקופה זו צריכה להיות, על דעת כולם: 46.667% ממשכורת המעודכנת של החוזה (22.33 שנים $\times 2\%$).

6. יצויין שפרשנות פשוטה זו והמסקנה המעשית דלעיל, תואמת לרוח חוק הגימלאות, לפיו יש לחשב את זכויות הפנסיה **בדרך "הנוחה ביותר לזכאי"** (ר' למשל סעיף 12 לחוק הגימלאות והוראות התקשי"ר בענין, ולא כאן המקום להאריך). הדברים נכונים על אחת כמה וכמה כשעיקר כוונת המדינה בשעת חתימת ההסכם בין הצדדים היתה, **לשפר את תנאי ההעסקה ותנאי הפרישה בצורה משמעותית, מעבר לזכויות המינימום שבחוק הגימלאות והוראות התקשי"ר**, בתמורה להסכמת התובע לויתורים משמעותיים מצדו. (ר' מבוא לחוזה).

7. **המדינה התחמקה שוב ושוב מבקשת התובע להתייחס לפרשנות זו אך בפועל, מעולם לא טענה שיש בסעיף 12, ולו רמז, לשקלול כלשהו והמדינה מעולם לא הציעה פרשנות אחרת כלשהי ו/או טענה שהפרשנות הנ"ל לא מקובלת עליה.** ההתכתבות של הצדדים שצורפה כנספחים 8, 9 ו-10 לכתב ההגנה כמו גם ההתכתבויות ומבחר אי מיילים המצ"ב כנספחים ..... משקפים עובדה זו.

8. ויודגש עוד: גם בכתב ההגנה, הטענה המרכזית המתומצתת בסעיף 68, כאילו דין התביעה להדחות היא שהתובע דורש כביכול להחיל עליו את שיטת חישוב הגימלה הנעשית לפי נוסחה חדשה שנכנסה לתוקף רק ב-1.1.2014 בשעה שהוא פרש כבר ב-2012.

9. מעבר לעובדה שטענת זו מגוחכת, שהרי התובע החל לדרוש את יישום סעיף 12 לחוזה כלשונו כשנתיים לפני היוולדה של "המדיניות החדשה" (שכלל איננה רלוונטית לבעל חוזה כשל התובע), כתב ההגנה אינו טוען כלל שפרשנות התובע לסעיף 12 אינה נכונה ו/או מדוע יש לדחות את דרישת התובע לקבל את מרכיב הגימלה ע"פ סעיף זה לפי הפרשנות המזכה אותו בגימלה בשיעור של 46.667% ממשכורת החוזה המעודכנת, כאמור.

בכל מקרה, גם אילו מישהו יטען או יצדיק פרשנות אחרת לחוזה, מאחר והתובע לא היה מעורב כלל וכלל בניסוח החוזה שהוכן כולו ע"י המדינה, הכלל המשפטי, ע"פ החוק והפסיקה קובע, שיש לתת עדיפות לפרשנות מי שלא ניסח את החוזה.

מסקנה ב': אין חילוקי דעות על כך שסעיף 12 לחוזה קובע שהמשכורת המעודכנת לפי החוזה, היא המשכורת הקובעת לצורך חישוב מרכיב הגימלה לכל תקופת עבודתו בחוזה (22.33 שנים), ללא שקלול כלשהו.

ג. הנחיות אהרונוב לחישוב הגימלה

10. סעיף 1 להנחיות אהרונוב, לפיה גימלת התובע תהיה ע"פ חוק הגימלאות ו"תושתת על 70% תואמת לאמור בחוק ולהודעת הנציבות (נספח 1) לפיו התובע זכאי, לגימלה של 2% לכל שנה (ולא פחות). ברור לכן, ואין חולק על כך שגם הנחיה בסיסית זו היא שהגימלה משולמת עבור 35 שנה בלבד (ולא על כל 42.66 שנות עבודתו).

11. מכאן, שההנחיה והנוסחה "לשם הבהרה" שבסעיף 4 להנחיות אהרונוב, המבוססת על בהנחה השגויה שהגימלה של 70% הינה גימלה על כל 42.67 שנות עבודת התובע, יוצרת מצב אבסורדי: במקום גימלה של 2% לשנה שהתובע זכאי לקבל, משולמת לו ע"פ נוסחת אהרונוב גימלה של 1.64% בלבד לכל שנה ($1.64\% = 70/42.67$).

12. ובמלים אחרות: במקום גימלה של 70% בגין 35 שנה, כתוצאה מהנוסחה השגויה בסעיף 4 להנחיות אהרונוב, עבור 35 שנות שירות שעבורם הוא זכאי לגימלה, משולמת לתובע גימלה בשיעור של 57.4% ($35 \times 1.64\%$ שנה) בלבד ולא 70%, וזאת בניגוד לחוק, בניגוד להתחייבות הנש"מ לתשלום של גימלה של 2% מהמשכורת הקובעת לכל שנה, בניגוד לסעיף 12 לחוזה ובניגוד לסעיף 1 בהנחיות אהרונוב עצמו.

13. על רקע כל הנ"ל, התובע חש שכל הצעת פשרה הוגנת חייבת להביא בחשבון את כלל העובדות הנ"ל. הצעה להסתפק בתיקון דרגה אחת בלבד (+45 במקום +44) ולהתעלם מהמרכיבים המרכזיים והחשובים של התביעה (שיטת חישוב הגימלה והמשכורת הקובעת לתקופת העבודה בחוזה) אינה אלא לעג לרש, וליחיד העומד לבדו מול מערכת ענקית ודורסנית, המזלזלת בכל הקרירה של התובע.

הדברים מקבלים משנה תוקף לאור העובדה שלמיטב ידיעתו והיכרותו את אנשי הסגל הבכיר במשרדי הממשלה, בעבר ובהווה, ובעיקר במשרד האוצר, אין -ולו אדם אחד או שארו של עובד כזה- שהועסק בחוזה בכירים כשל התובע המקבל גימלה בגין תקופת כתב המינוי לפי דרגה 44+.

14. עם כל רצונו העז של התובע לסיים את הפרשה ללא משפט ארוך, קשה לו לקבל הצעה כזו שספק אם שוויה הכספי מכסה אפילו את ההוצאות הישירות (לרבות אגרת בית משפט בסך 13,500 ש"ח) שהשית עליו השופט בבית הדין האזורי לפני שדחה את התביעה על הסף ללא דיון אחד אפילו ושלאחר ערעור חזר לבית דין נכבד זה לדיון, ושלא לדבר על הוצאות עקיפות, שהיו לתובו עד עתה בגלל התעלמות זו של הנתבעת

15. לכל אורך השנים עשה התובע כל מאמץ וביקש שוב ושוב מכל הנוגעים בדבר להתדיין אתו ולהתייחס עניינית לטיעוניו בלא להטריח את מערכת המשפט כפי שניתן לראות במסמכים וההתכתבויות המצ"ב כנספחים 2-4. אך לשוא ותביעתו הוגשה בזמנו רק לאחר לא נותרה לו ברירה.

16. הדברים נכונים שבעתיים היום ולכן התובע מבקש להציע, ברשות בית הדין, כי טרם יוחלט סופית אם להמשיך בשמיעת המשפט, יציע ביה"ד לצדדים להפגש ולנסות למצוא דרך להגיע להסדר הוגן במהלך של גישור או מו"מ בתקווה שניתן יהיה, אם הצדדים יפגשו בנפש חפצה לסיים את מחוץ לכותלי ביה"ד.

17. אפשרות נוספת היא להזקק כבר עתה להמלצת בית הדין הארצי, בסעיף 46 לפסק הדין שהחזיר את התביעה הנוכחית לדיון בבית דין נכבד זה, ולפיו גם אם ייקבע בית הדין שענינה של תביעה זו בהחלטת גמלאות,

"...וסעיף 43 לחוק הגמלאות חל על המערער, יש להאריך את המועד להגשת ערעור גמלאות כיוון שמדובר בנושא שלא הוסדר במפורש בחוזה האישי, כיוון שהמערער לא ישן על זכויותיו, וכן נוכח התנהלות המדינה, ובכלל זאת העובדה כי כל הדיונים בעניין המשכורת הקובעת התקיימו בנציבות שירות המדינה והוא לא הופנה להגשת ערעור גמלאות. במכלול נסיבות המקרה, ונוכח העובדה שהטענות בבקשה להארכת מועד חופפות בעיקרן את טענות המערער האחרות, אנו סבורים כי יש מקום לאפשר למערער להעלות גם טענה זו."

18. לסיום, התובע עבר לאמבקש פעם נוספת לביה"ד על מאמציו וסבלנותו.

שמעון הכסטר

ירושלים, 17 ליולי 2023

רשימת נספחים

- נספח 1: הודעת נשמ מ-15.8.2012 על הפרשה לגימלאות
נחתמה 21.11.2012
- נספח 2: מכתב אל נציב שרות המדינה מיום 26.8.2014
- נספח 3: אי מיילים אל נציב השרות מ-8.11.14 ו-21.1.2015
- נספח 4: אי מיילים אל ומאהרונב מ-

נספח 1

הודעת נשמ על הפרשה לגימלאות

מיום 15.8.2012

נחתמה 21.11.2012

נספח 2

מכתב אל נציב השרות

מיום 26.8.2014

נספח 3

אי מיילים אל נציב השרות
מ-8.11.14 ו-21.1.2015

נספח 4

אי מיילים אל אהרונוב
21.1.2015-ו 8.11.13

